

MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA

Moja najljubša igrača ni medvedek, zajček ali katera koli puhasta žival, kot pri večini otrok. Moja igrača je posebna. Ima slamico, narisane oči, nos in usta ter rjave krogce po telesu. In ne, ni majhna.

Govorim o mlečnem čaju z mehurčki.

Vedno je nasmejan. Poimenovala sem ga Bobi, ker me to ime spomni na prijateljico, ki mi ga je podarila za rojstni dan. Ko sem ga prvič zagledala, sem se zasmejala – kdo pa še spi z ogromnim čajem? Jaz, očitno.

Vsako noč Bobi spi zraven mene. Na postelji ima prav posebno mesto, narejeno samo zanj. Če ga premaknem, imam občutek, da me njegova narisana očesa malo postrani gledajo, kot da bi rekel: »Halo? To je moj prostor.«

Prejšnje leto sem se odločila, da je po dveh mesecih že čas, da ga operem. Ura je odbila šest zvečer, ko sem slavnostno oznanila: »Bobi, danes je kopalni dan!« Seveda ni protestiral, a prepričana sem, da mu ni bilo všeč.

Oprala sem ga. Bil je čist, dišal je po mehčalcu ... ampak bil je moker. Položila sem ga v sušilnico in si mislila, da bo do večera suh. Ni bil.

Tisto noč sem težko zaspala. Postelja je bila čudno prazna. Kot da manjka ena velika, nasmejana kepa čaja. Nekako mi je uspelo zaspati, a zjutraj sem skočila iz postelje in stekla v sušilnico.

In takrat se je zgodila prava dogodivščina.

Ko sem odprla vrata, Bobija ni bilo na polici, kjer sem ga pustila. Srce mi je poskočilo. Pogledala sem na tla. Nič. Pogledala sem za košaro. Nič! V glavi sem že videla dramatične prizore: Bobi je padel, odkotalil se je po stopnicah, mogoče ga je ugrabila mačka!

Zaslišala sem rahel zvok. Nekakšno »bum bum«. Previdno sem odprla vrata sušilnega stroja.

In tam je bil.

Med vrtenjem se je očitno prevrnil z vrha stroja naravnost v boben, kjer se je počasi vrtel skupaj z brisačami. Njegove narisane oči so gledale naravnost vame, kot da uživa v adrenalinski vožnji.

»Bobi!« sem zavpila in ga rešila iz njegove nenamerne centrifugaste avanture.

Bil je topel, suh in še bolj nasmejan kot prej. Od takrat naprej ga nikoli več ne odlagam na rob. Očitno ima preveč pustolovski značaj.

Danes Bobi še vedno spi zraven mene. Res je, da je malo zmečkan, slamica ni več tako pokončna, rjavi mehurčki pa so že malo obrabljeni. A prav zato je poseben.

Vsaka guba je dokaz, da je preživel pranje, sušenje in skorajšnjo »vesoljsko« centrifugo.

Rada imam Bobija. Morda je samo igrača v obliki mlečnega čaja, a zame je veliko več. Je moj večerni sopotnik, varuh sanj in – očitno – največji adrenalinski navdušenec med vsemi pijačami na svetu.

NADJA FINK, 6. r.